

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 593/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. marca 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť maloletého F. B. a M. B., obaja bytom T., zastúpených advokátom JUDr. P. V., N., pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 10 C/206/2006) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo maloletého F. B. a M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 1

C/70/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 10 C/206/2006)
porušené bolo.

2. Okresnému súdu Námestovo prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Maloletému F. B. a M. B. priznáva finančné zadost'učinenie v sume každému po 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Námestovo povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Námestovo je povinný uhradiť maloletému F. B. a M. B. trovy konania v sume 341,81 € (slovom tristoštyridsaťjeden eur a osemdesiatjeden centov) na účet ich právneho zástupcu JUDr. P. V., N., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 593/2012-12 z 11. decembra 2012 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť maloletého F. B. a M. B., obaja bytom T. (ďalej aj „maloletý sťažovateľ“, „sťažovateľka“ alebo „sťažovatelia“), pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 10 C/206/2006).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka 16. novembra 2006 podala Okresnému súdu Dolný Kubín návrh na určenie otcovstva, úhradu osobných potrieb a úpravu práv a povinností k maloletému sťažovateľovi, ktorý bol týmto súdom vedený pod sp. zn. 10 C/206/2006. Zo strany tohto súdu bola sťažovateľke 14. decembra 2006 zaslaná výzva na predloženie dokladov v súvislosti s jej žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov za podaný návrh, čo urobila 12. januára 2007. Pojednávanie určené týmto súdom na 8. marec 2007 bolo odročené na neurčito pre účely vypočutia odporcu.

Sťažovateľka ďalej uviedla:

Výkon súdnictva v danej veci prešiel s účinnosťou od 1. januára 2008 na okresný súd, pričom veci bola pridelená sp. zn. 1 C/70/2008.

Dňa 25. apríla 2008 okresný súd požiadal súd v meste F. o vypočutie odporcu, ktorý je štátnym občanom Rakúska. Vybavené dožiadanie bolo okresnému súdu vrátené 21. júla 2008, pričom jeho preklad bol doručený po viacerých urgenciách 6. novembra 2008.

Uznesením zo 16. marca 2009 okresný súd ustanovil znalca z odboru genetiky a uložil odporcovi zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Uznesením z 26. marca 2009 okresný súd ustanovil prekladateľku do jazyka nemeckého za účelom prekladu uznesení zo 16. marca 2009. Tieto uznesenia boli po preklade 16. júla 2009 zaslané odporcovi.

Dňa 20. apríla 2009 okresný súd na žiadosť znalca predĺžil lehotu na vypracovanie znaleckého posudku o ďalších 60 dní.

Dňa 7. júla 2009 okresný súd urgoval predloženie znaleckého posudku, na čo znalec 21. júla 2009 oznámil, že ho nemohol vypracovať z dôvodu nedodania výsledkov odporcu.

Dňa 2. septembra 2009 okresný súd vyhotovil dožiadanie na vykonanie dôkazu v Rakúsku, t. j. na ustanovenie znalca za účelom odobratia vzorky DNA od odporcu, a zároveň ustanovil prekladateľku za účelom prekladu tohto dožiadania. Dožiadanie bolo doručené príslušnému súdu 26. novembra 2009, ktorý 22. decembra 2009 oznámil, že z dôvodu zmeny bydliska odporcu dožiadanie postúpil súdu v meste S. Tento súd 13. januára 2010 požiadal o doplnenie osobných údajov odporcu.

Dňa 12. februára 2010 okresný súd doplnil požadované údaje.

Dňa 8. marca 2010 súd v meste S. požiadal o zaplatenie preddavku za účelom vykonania znaleckého dokazovania.

Uznesením z 27. apríla 2010 okresný súd uložil odporcovi zložiť preddavok na znalecké dokazovanie a zároveň ustanovil predkladateľku na preklad tohto uznesenia.

Dňa 17. augusta 2010 okresný súd vyhotovil nové dožiadanie na vykonanie dôkazu za účelom odobratia vzorky DNA od odporcu a zároveň ustanovil predkladateľku na preklad tohto dožiadania.

Dňa 22. decembra 2010 súd v meste S. opätovne požiadal o zaplatenie preddavku za účelom vykonania znaleckého dokazovania.

Dňa 4. januára 2011 okresný súd vyzval sťažovateľku na predloženie dokladov o výdavkoch v súvislosti s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením z 18. januára 2011 okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia.

Dňa 14. marca 2012 sťažovateľka požiadala okresný súd o informáciu, v akom stave sa konanie nachádza.

Dňa 16. marca 2011 okresný súd požiadal súd v meste S. o upresnenie bankových údajov v súvislosti s platbou preddavku na znalecké dokazovanie.

Dňa 20. mája 2011 sťažovateľka požiadala okresný súd o urýchlenie vypracovania a predloženia znaleckého posudku znalcom z odboru genetiky.

Dňa 23. mája okresný súd sťažovateľke oznámil, z akého dôvodu sa doteraz nepodarilo vypracovať znalecký posudok.

Dňa 25. mája 2012 bola okresnému súdu doručená odpoveď súdu v meste S., ktorá však požadované údaje neobsahovala.

Dňa 12. júna 2012 okresný súd vyzval S., a. s., na poskytnutie bankových údajov.

Dňa 28. septembra 2012 sťažovateľka opätovne podala okresnému súdu návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by zaviazal odporcu prispievať na výživu maloletého sťažovateľa.

Uznesením z 25. októbra 2012 okresný súd uvedený návrh sťažovateľky zamietol.

Podľa názoru sťažovateľov je okresný súd v uvedenom konaní nečinný a jeho konanie nemožno považovať za také, ktoré poskytuje rýchlu a účinnú ochranu ich právam.

Maloletý sťažovateľ má osem rokov, avšak dosiaľ nie je rozhodnuté o otcovstve odporcu, ktorý sa vyhýba plneniu vyživovacej povinnosti voči maloletému, a celá zodpovednosť a starostlivosť o maloletého je na sťažovateľke. Neprimeraná dĺžka súdneho konania vystavuje maloletého sťažovateľa a sťažovateľku veľkému tlaku vyplývajúcej z neistoty ich právneho postavenia. Maloletý sťažovateľ si s pribúdajúcim vekom neprirodenosť tejto situácie stále viac uvedomuje.

Sťažovatelia uviedli, že predmetné konanie trvá viac ako 6 rokov bez toho, aby bola vec právoplatne ukončená. Konanie okresného súdu vykazuje podľa názoru sťažovateľov známky neodôvodnených prieťahov, čím z jeho strany dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedenou nečinnosťou okresného súdu, resp. jeho konaním s prieťahmi, vzniká sťažovateľom z dôvodu dlhodobého a neustále sa predlžujúceho stavu právnej neistoty aj výrazná nemajetková ujma.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 bolo porušené ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov a zaplatiť im finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € maloletému sťažovateľovi a 3 000 € sťažovateľke. Sťažovatelia zároveň požiadali o náhradu trov konania v sume 6,50 € za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 587,93 €.

Na základe výzvy ústavného súdu predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení k prijatej sťažnosti sp. zn. Spr 4572/12 z 23. januára 2013 k priebehu konania okrem iného uviedla:

„Dňa 16. 11. 2006 sťažovateľka podala Okresnému súdu v Dolnom Kubíne návrh na určenie otcovstva k mal. F., na ktorom bola vec pôvodne vedená pod sp. zn. 10 C/206/2006. Po zriadení Okresného súdu Námestovo výkon súdnictva v tejto veci prešiel dňom 1. 1. 2008 na tento súd. Ďalej sa vedie konanie pod sp. zn. 1 C/70/2008.

Súd aj napriek personálnym problémom v prvých rokoch od jeho zriadenia, vo veci vykonával úkony smerujúce k ukončeniu veci, čo nakoniec vyplýva aj z popisu úkonov uvedených sťažovateľkou. Návrh smeruje proti občanovi s trvalým bydliskom v Rakúsku. Vzhľadom na túto skutočnosť je konanie vo veci náročné, pretože každé procesné rozhodnutie, žiadosť, vyjadrenie je potrebné preložiť do nemeckého jazyka.

Odporca dobrovoľne otcovstvo neuznal. Súhlasil s vykonaním znaleckého dokazovania znalcom z odboru zdravotníctva a farmácia odvetvia analýza DNA, ale s podmienkou, že odber jeho biologickej vzorky bude vykonaný rakúskym lekárom. Súd ustanovil znalca a nakoľko odporca je cudzím štátnym príslušníkom, nemal inú možnosť ako požiadať dožiadaný súd v Rakúsku o vykonanie odberu biologickej vzorky od žalovaného. Vykonanie tohto úkonu dožadujúci súd podmienil zaplatením preddavku, ktorý tunajší súd nemohol zaplatiť, pretože dožiadaný súd aj napriek opakovaným žiadosťiam o doplnenie údajov potrebných pre vykonanie platby, tieto nedoplnil. Po doplnení týchto údajov bol preddavok zaplatený a súdny znalec v Rakúsku realizoval odber biologickej vzorky, ktorá bola už zaslaná ustanovenému súdnemu znalcovi.

Súd v konaní je limitovaný vykonaním jednotlivých dôkazov dožiadaným súdom v zahraničí, pričom nemá reálne možnosti ako ovplyvniť lehoty na vybavenie svojich dožiadaní.

Som toho názoru, že postupom súdu nedošlo k subjektívnym prieťahom v konaní.“

Predsedička okresného súdu v podaní z 23. januára 2013 uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 1. februára 2013 uviedol, že netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 (pôvodne vedenom Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 10 C/206/2006).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

V obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 20/02, III. ÚS 344/2011).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazuje postupovať v konaní v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ako aj z § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

1. Predmetom posudzovaného konania je určenie otcovstva a úprava práv a povinností k maloletému dieťaťu. Napriek tomu, že ide o bežnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, ústavný súd konštatuje, že predmetná vec je náročná na dokazovanie, pretože otec maloletého sťažovateľa (odporca) žije v Rakúsku a táto skutočnosť čiastočne ovplyvnila doterajšiu dĺžku konania.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd dospel k záveru, že neprispeli k predĺženiu predmetného konania. Sťažovateľka bola v konaní aktívna, včas reagovala na výzvy okresného súdu a využila aj svoje právo a podala dva návrhy na nariadenie predbežného opatrenia (ktorými sa domáhala uloženia povinnosti odporcovi predbežne prispievať na výživu maloletého sťažovateľa), ktoré však okresný súd zamietol. Keďže okresný súd o uvedených návrhoch sťažovateľky rozhodol v lehote 30 dní od ich doručenia (§ 75 ods. 4 OSP), táto skutočnosť nemala podstatný vplyv na predĺženie posudzovaného konania. Napokon, ani predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti správaniu sťažovateľov nič nevytkla.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že povaha prerokúvanej veci, ktorou je určenie otcovstva k maloletemu dieťaťu a úprava práv a povinnosti rodičov k tomuto dieťaťu, je osobitne citlivou statusovou záležitosťou spojenou s osobou maloletého dieťaťa a ako taká si vyžaduje osobitný dôraz na rýchly a efektívny postup okresného súdu (I. ÚS 89/02, III. ÚS 183/08).

V súlade so svojou stabilnou judikatúrou (napr. IV. ÚS 280/2011, III. ÚS 473/2012) ústavný súd zastáva názor, že konanie okresného súdu, ktoré nebolo právoplatne skončené ani po viac ako šiestich rokoch od jeho začatia, tak ako to je v danom prípade, nie je potrebné osobitne vyhodnocovať, prípadne uvádzať jednotlivé menšie obdobia jeho nečinnosti, ak v okolnostiach posudzovanej veci bol postup okresného súdu neefektívny, resp. nesústredený.

Hoci, ako bolo uvedené, predmetné konanie je náročnejšie na dokazovanie, stále sa nachádza vo fáze zabezpečovania dôkazov, pričom znalecký posudok nebol okresnému súdu predložený ani po uplynutí štyroch rokoch od nariadenia znaleckého dokazovania. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že medzi povinnosťami okresného súdu patrí aj metodické usmerňovanie a riadenie činnosti znalca a že okresný súd môže uložiť

poriadkovú pokutu aj znalcovi, ak v určenej lehote bez ospravedlniteľného dôvodu znalecký posudok nepredloží. Ako však z prehľadu procesných úkonov vyplýva, okresný súd v tomto prípade takto nepostupoval, v dôsledku čoho sa znalecké dokazovanie neúmerne predĺžilo.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania a všetky okolnosti posudzovaného prípadu dospel ústavný súd preto k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 C/70/2008 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia v sťažnosti žiadali aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € pre sťažovateľku a 5 000 € pre maloletého sťažovateľa, čo odôvodnili trvaním

predmetného konania, ktoré nie je právoplatne skončené ani po viac ako šiestich rokoch od jeho začatia, v dôsledku čoho sa nachádzajú v stave právnej neistoty.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy, keď porušenie základného práva alebo slobody nemožno už inak napraviť (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 27/03).

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02).

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania pred všeobecnými súdmi, princípy spravodlivosti a spôsob zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľov považoval ústavný súd finančné zadosťučinenie v sume po 2 000 € každému zo sťažovateľov voči okresnému súdu za primerané podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde a podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde uložil okresnému súdu, ktorý označené práva porušil, vyplatiť ho sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu (bod 3 výroku nálezu).

Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadali o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom v sume 587,93 € vrátane DPH, a to za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2012. Právny zástupca sťažovateľov pri učení výšky trov konania vychádzal z výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia (spolu 8 000 €).

Ústavný súd pri priznaní úhrady trov konania, ktoré vznikli sťažovateľom z dôvodu právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. P. V., vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá predstavovala sumu 763 €. Ústavný súd vychádzal z určenia náhrady za dva úkony právnej služby u dvoch sťažovateľov (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti). V zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 v spojení s ustanovením § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu. Základnú sadzbu tarifnej odmeny (127,16 €) znížil ústavný súd v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 vyhlášky o 50 % na sumu 63,58 €, pretože v prípade sťažovateľov ide o spoločne zastupované osoby. Vychádzajúc z uvedeného za 2 úkony právnej služby vykonané pre 2 osoby v roku 2012 patrí odmena v sume $2 \times 63,58 \text{ €} \times 2$, k tomu tiež 4 x režijný paušál vo výške 7,63 €, teda celková suma 284,84 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty, uvedená suma bola zvýšená o 20 % DPH. Trovy právneho zastúpenia boli teda priznané v celkovej sume 341,81 €. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov [§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku (bod 4 výroku nálezu)].

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2013